

ny Personbanegaard, hvor den nuværende ligger. Den Ordning, man gik til, blev af den daværende Indenrigsminister og den daværende Ordfører erklæret for at kunne blive staaende i en længere Fremtid, indtil vi fik et bestemt Overblik over, hvorledes Trafikken vilde udvikle sig. Nu kommer man her fra Regeringens Side og foreslaar allerede 2 Aar, forinden den vedtagne Ordning skulde begynde, hvori man skulde til at samle Erfaringer med Hensyn til, hvorledes Trafikken vilde udvide sig, en Konkurrence afholdt under en Kommissions Opsigt for at bestemme, hvad der skal gøres angaaende Personbanegaardsforholdene! Da vi nu vide, at denne Kommission væsentlig vil blive nedsat med det for Øje, som er Administrationens Ønske, nemlig at faa centraliseret hele Driften, saa er der jo ingen Tvivl om, at Resultatet af denne Konkurrence vil blive, at Folketinget faar et Forslag fra denne Konkurrence og altsaa rimeligvis anbefalet af Kommissionen om at foretage en ny og kostbar Ombygning af Kjøbenhavns Personbanegaard ved Siden af Godsbanestationen og rimeligvis i Forbindelse med en Boulevardbane til Østerbro og Niveauoverskæringer i alt til en Udgift af 10—12 Mill. Kr. Det vil med andre Ord sige, at efter min Mening gaar man helt bort fra det Standpunkt, man indtog ved Loven af 1894, i Særdeleshed derved, at man ikke faar fornøden Tid til at samle Oplysninger om, hvorledes denne Sag egentlig skulde og burde ordnes i Fremtiden, og det er det, jeg for mit Vedkommende vil tage bestemt Afstand fra, idet jeg tror — og i den Henseende stoler jeg paa den forhenværende Indenrigsministers Udtalelser — at den Ordning, som blev vedtaget ved Loven af 1894, er tilfredsstillende for en længere Aarrække. Under de Forhold, under hvilke vi leve i Øjeblikket, forekommer det mig da ogsaa i alle Henseender u hensigtsmæssigt for Folketinget at binde sig til en saa stor Udgift allerede i en meget nær Fremtid, efter at der allerede er ofret og Aar efter Aar vedvarende ofres betydelige Summer paa de kjøbenhavnske Banegaardsforhold. Jeg mener selvfølgelig, at min Røst i denne Sag, efter at det hele Finansudvalg saa at sige enstemmigt har indstillet Bevillingen, er uden Indflydelse, men jeg har dog ikke villet undlade at markere mit Standpunkt, og jeg vil for øvrigt tilraade enhver, som vil føle sig fritaget for at være bundet til den Plan, som kommer fra Kommissionen, at stemme imod denne Bevilling. Det er, saa vidt

jeg kan se, det sikreste at reservere sig paa Forhaand.

Paulin: Jeg vil gerne tillade mig et Par korte Bemærkninger i Anledning af Forslaget paa § 26 A. 3, angaaende en lille Bevilling paa 100 Kr., som skal gives i Erstatning til en Boelsmand af Heils ved Navn Lorenz Friis, som Erstatning for de Ulemper, han har i Anledning af Grænsereguleringen. Ærede Medlemmer ville jo erindre, at der Tid efter anden er indkommet flere forskellige Andragender fra saadanne Beboere dernede omkring ved Grænsen, hvis Jorder bleve overskaarne ved Grænsereguleringen; og i Fjor var man i Finansudvalget enig om at tilstaa 6 af disse Beboere en Understøttelse af Statskassen en Gang for alle. Disse 6 Beboere vare alle sammen saadanne, som have haft Ejendomme i deres Besiddelse ved Grænsereguleringen 1864. Nu er der tilbage en Mand, som man har forglemt, og her stilles altsaa et Forslag til Erstatning for denne Mand. Dette har jeg for saa vidt ikke noget imod — tværtimod, jeg er meget glad derved — men naar man nu tror, at dette Spørgsmaal saa skulde være bragt ud af Verden, tror jeg, at man ganske sikkert tager fejl. Beboerne dernede ved Grænsen ere ikke ganske tilfredse med den Ordning af Sagen, som Finansudvalget har truffet i Fjor ved nemlig kun at tilstaa dem, som have haft deres Ejendomme fra 1864, en Understøttelse eller Erstatning af Statskassen. Man gaar nemlig ud fra, at der er en hel Del andre af disse Beboere, hvis Ejendomme ere overskaarne ved Grænsen, som der er lige saa megen Anledning til at give Erstatning af Statskassen som dem, hvem det i Fjor blev vedtaget at give Erstatning. Ganske vist kan man sige, at disse Beboere, som have erhvervet deres Ejendomme siden Grænsereguleringen, kunde paa en Maade have frigjort sig for disse Ejendomme; de kunde have solgt dem; men det er nu en Gang ikke saa let at faa saadanne Ejendomme, som ere behæftede med den Slags Ulemper, hvorom her er Tale, solgte. Det er jo ikke faa, tværtimod mange og store Ulemper, som disse Grænsebeboere næsten daglig ere underkastede i Anledning af deres Ejendommers Beliggenhed; thi uagtet Wiener-Fredstraktaten har hjemlet uhindret Adgang saavel for dem selv som for deres Tyende, deres Kreaturer og Høst, over Grænsen uden at erlægge noget som helst, saa ere jo disse Bestemmelser ikke blevne overholdte, men Tid efter anden